

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Έτος 7^ον Τεύχος 312

Το σκάνδαλο του Σταυρού

Εορτάζει σήμερα η αγία μας Εκκλησία την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού και ο απόστολος Παύλος μάς λέει ότι ο λόγος του Σταυρού για τους μεν απολλυμένους είναι μωρία, ενώ για εμάς τους σωζομένους αποτελεί Θεού δύναμη και Θεού σοφία. Και απολλυμένους ονομάζει εκείνους που δεν έχουν πιστέψει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο σαρκωθείς Υιός του Θεού και λυτρωτής του κόσμου, και επομένως δεν έχουν γευτεί την χάρη και την χαρά της εν Χριστώ

ζωής. Γι αυτό και προσθέτει το προφητικό του Ιερεμία, ότι “θα απωλέσω την σοφία των σοφών και την σύνεση των συνετών θα αθετήσω” (Ιερ. 29.14). Απέναντι δηλαδή στην σοφία του κόσμου αντιπαραβάλλει την πίστη, γι αυτό και καταλήγει λέγοντας ότι επειδή οι μεν Ιουδαίοι επιζητούν κάποιο θαύμα, ενώ οι εθνικοί φιλόσοφοι αναζητούν την σοφία, εμείς κηρύττουμε Χριστόν εσταυρωμένο, ο οποίος για τους μεν Ιουδαίους είναι σκάνδαλο και για τους εθνικούς μωρία, για όσους όμως από αυτούς έχουν κληθεί και πιστέψει είναι Θεού δύναμη και Θεού σοφία.

Οι αμφιβολίες απέναντι στον Σταυρό οφείλονται στην έλλειψη πίστης ότι ο Χριστός είναι ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο οποίος προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, “μορφήν δούλου λαβών” (Φιλιπ. 2.7), και έπαθε και σταυρώθηκε και αναστήθηκε για την δική μας σωτηρία. Μα πώς είναι δυνατόν, αναρωτιούνται οι Ιουδαίοι, οι οποίοι έχουν συνηθίσει τον Θεό να ποιεί θαυμάσια και τέρατα και να επιβάλλεται στους ανθρώπους της Παλαιάς Διαθήκης, πολλές φορές ακόμα και με απειλές, πώς είναι δυνατόν ο Θεός της δικαιοσύνης να δέχεται τέτοια ατίμωση; άρα δεν γίνεται να είναι Θεός. Ομοίως και οι φιλοσοφούντες, που έχουν μάθει να ζυγίζουν τα πάντα με την λογική, απορούν πώς ένας πάνσοφος Θεός δεν μπόρεσε να αποτρέψει ένα τέτοιο αποτρόπαιο έγκλημα, και δεν βρήκε κάποιον άλλο τρόπο να καθοδηγήσει τον κόσμο, παρά μόνος του προέβη σε μια αυτοκτονική απερισκεψία; άρα δεν γίνεται να είναι Θεός.

Τα ερωτήματα αυτά τα αντιμετωπίζουμε και σήμερα, τόσο από τους εκτός Εκκλησίας, όσο και από πολλούς από εμάς που λεγόμαστε χριστιανοί, ωστόσο δεν έχουμε μέσα μας βεβαία πίστη. Γιατί η πίστη δεν έχει ανάγκη ούτε το θαύμα, ούτε την λογική εξήγηση. Γιατί, εάν επιχειρήσουμε να πείσουμε με τους συλλογισμούς πώς έγινε ο Θεός άνθρωπος, και πώς εισήλθε στην μήτρα της αειπαρθένου Μαρίας, και πώς έπαθε για εμάς, τότε μάλλον θα γελάσουν μαζί μας εκείνοι που δεν έχουνε πίστη. Αλλά ακόμα και για τα φυσικά πράγματα είναι δύσκολο να πείσουμε εκείνους που δεν έχουν πείρα. Για παράδειγμα, όσο και να προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε σε έναν τυφλό τί είναι το φως και πώς βλέπουμε, το πιο πιθανό είναι να παρανοήσει και να μας λοιδορήσει.

Σκάνδαλο και μωρία λοιπόν ο Σταυρός, και πώς αν ο Χριστός ήταν Θεός δέχτηκε να σταυρωθεί και δεν γλίτωσε τον εαυτό του; ή πώς δεν κατέβηκε από τον Σταυρό, ώστε όλοι να πιστέψουν στην παντοδυναμία Του; πώς αφού φάνηκε ανίσχυρος, αναστήθηκε και έσωσε όλο το ανθρώπινο γένος; Άμα έχουμε πίστη ότι όντως ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, τότε τα μάτια μας μπορούν να δουν ότι η Ανάσταση είναι μεγαλύτερο θαύμα και μεγαλύτερη σοφία από την αποφυγή του Σταυρού, και το να αποφύγει τον θάνατο πολύ μικρότερο από το να καταργήσει με τον θάνατό Του “τον το κράτος έχοντα του θανάτου, τουτέστιν τον διάβολον” (Εβρ. 2.14).

Ας μη αναρωτιόμαστε λοιπόν γιατί ο Χριστός δεν απέφυγε τον Σταυρό, ή πώς γίνεται να σώζει τον κόσμο, ενώ δεν έσωσε τον εαυτό Του. Δεν απέφυγε τον Σταυρό, γιατί βιαζόταν να συμπλακεί με τον θάνατο και να τον κατατροπώσει. Δεν κατέβηκε από τον Σταυρό όχι γιατί δεν μπορούσε, αλλά επειδή δεν ήθελε. Αν δεν μπόρεσαν να Τον κρατήσουν οι πύλες και τα δεσμά του Άδη, θα μπορούσαν να Τον κρατήσουν τα καρφιά επάνω στον σταυρό; Αυτή είναι η σοφία και η δύναμη του Θεού, η οποία δεν επιβάλλεται αλλά ενεργεί από άπειρη αγάπη και φιλανθρωπία. Και πάλι, το να πιστεύει κανείς στον Χριστό σταυρωθέντα και ταφέντα, και να είναι βέβαιος ότι αυτός αναστήθηκε και κάθεται εκ δεξιών του Πατρός εργαζόμενος διηνεκώς την σωτηρία μας, δεν είναι αποτέλεσμα φιλοσοφικών συλλογισμών ούτε κάποιου συνταρακτικού θαύματος, αλλά χρειάζεται πίστη.

Αν στρέψουμε την προσοχή μας μέσα μας, θα διαπιστώσουμε ότι πολλές φορές συμβαίνει να απιστούμε, άλλοτε ζητώντας από τον Θεό να κάνει κάποιο θαύμα, και άλλοτε ψάχνοντας λογική εξήγηση για πράγματα πνευματικά, ακόμα και της καθημερινής μας ζωής. Νομίζουμε ότι δουλειά του Θεού είναι να κάνει θαύματα, ή να θεραπεύει την περιέργειά μας. Θεωρούμε ότι επειδή είμαστε “καλοί χριστιανοί” ο Θεός οφείλει να μάς γλιτώνει από την πενία, την θλίψη, τις ασθένειες, ή να μάς δίνει απαντήσεις στα ερωτήματα που στρέφονται πάντα γύρω από τον εαυτό μας. Αλίμονο, εάν η τύφλωση

των εκ γενετής τυφλών και η αδυναμία τους να δουν το φως είναι συγχωρητέα, εμείς όταν εθελοτυφλούμε και σκοτίζουμε τον νου και την καρδιά μας και απιστούμε, ποιά άραγε δικαιολογία μπορούμε να έχουμε;

Ο Θεός έγινε άνθρωπος και σταυρώθηκε και αναστήθηκε για να μάς σώσει από τα δεσμά του θανάτου, του διαβόλου, της αμαρτίας. Ακόμα και όταν έκανε θαύματα, αυτά είχαν την πίστη ως αφετηρία και όχι ως σκοπό, γιατί ο σκοπός για τον οποίο ο Θεός θαυματουργεί είναι η σωτηρία μας και όχι για να μάς εντυπωσιάσει ή για να μάς ανταμείψει. Ας μη επιζητούμε λοιπόν θαύμα, αλλά την σωτηρία, η οποία είναι αποτέλεσμα πίστης στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό και μετανοίας, και ας γίνουμε μιμητές του Σταυρού και του Πάθους, σταυρώνοντας τον παλιό άνθρωπο, για να γευτούμε και την Ανάσταση. Αμήν.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Οσίου Θεοφάνους του Εγκλείστου "Πώς γίνεται μέσα στην καρδιά μας η Ύψωση του Τιμίου Σταυρού."

«Τον 7ο αιώνα υψώθηκε πανηγυρικά ο τίμιος Σταυρός στα Ιεροσόλυμα, για να τον δει και να τον προσκυνήσει όλος ο λαός.* Εκείνου του γεγονότος ανάμνηση είναι η τελετή της υψώσεως του Σταυρού, που γίνεται κάθε χρόνο, στις 14 Σεπτεμβρίου, στους ενοριακούς και μοναστηριακούς ναούς. Αυτή η Ύψωση, όμως, είναι εξωτερική. Υπάρχει, θα λέγαμε, και μια πνευματική Ύψωση του Σταυρού που συντελείται μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Πότε; Όταν κάποιος σταθερά αποφασίζει να αυτοσταυρωθεί, νεκρώνοντας τα πάθη του. Όποιος δεν το κάνει, δεν είναι αληθινός Χριστιανός. Το λέει ξεκάθαρα ο απόστολος: «Οι του Χριστού την σάρκα εσταύρωσαν συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις» (Γαλάτας 5, 24). Όσοι, δηλαδή, είναι του Χριστού, έχουν σταυρώσει τον αμαρτωλό εαυτό τους μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες του.

Οι Χριστιανοί, λοιπόν, υψώνουν μέσα τους αυτόν τον Σταυρό και τον κρατούν υψωμένο σε όλη τους τη ζωή. Έτσι είναι, άραγε; Ο καθένας ας ρωτήσει τη συνείδησή του. Και μακάρι να μην πάρει την απάντηση· «Εσύ κάνεις τα σαρκικά σου θελήματα και υπακούεις στις επιθυμίες σου. Ο σταυρός σου δεν είναι υψωμένος, αλλά ριγμένος στο λάκκο των παθών, όπου σαπίζει από την καταφρόνια και την αμέλειά σου».

Μετά την αποκαθήλωση του νεκρού σώματος του Χριστού, ο τίμιος Σταυρός έμεινε στο Γολγοθά. Οι Ιουδαίοι τον πήραν και τον έριξαν σε ένα σκουπιδόλακκο.

Μετά την Ανάσταση του Κυρίου, πάλι, δεν δίστασαν να επιχώσουν με

πέτρες και χώματα τον Πανάγιο τάφο Του, για να τον εξαφανίσουν. Τέλος, όταν οι Ρωμαίοι κυριεύσαν την επαναστατημένη Ιερουσαλήμ, το 70, κατέσκαψαν και ισοπέδωσαν όλη την πόλη και τα περίχωρά της. Και αργότερα, κατά την ανοικοδόμησή της, στον τόπο όπου πρώτα ήταν ο Πανάγιος τάφος, με υποκίνηση του εχθρού, έχτισαν ναό της Αφροδίτης, της ειδωλολατρικής θεάς της ασέλγειας.

Κάτι παρόμοιο γίνεται και με τον εσωτερικό σταυρό μας. Όταν ο εχθρός κυριεύσει και κατασκάψει τη νοητή Ιερουσαλήμ, την ψυχή μας, ο Σταυρός αυτός γκρεμίζεται από τον καρδιακό Γολγοθά στο σπουπιδόλακκο των αμαρτωλών επιθυμιών και ηδονών. Στη θέση του τότε βάζουμε και προσκυνάμε το είδωλο της Αφροδίτης, ώσπου να μας επισκεφτεί η Θεία Χάρη, αν βέβαια μετανοήσουμε ειλικρινά, η οποία θα τσακίσει το είδωλο της αμαρτίας και θα υψώσει μέσα μας το Σταυρό της νεκρώσεως των παθών» (Από το βιβλίο, «Χειραγωγία στην πνευματική ζωή»).

Σημείωση

* Ο Πέρσης βασιλιάς Χοσρόης Β' (590- 628), που κατέλαβε την Αγία Πόλη το 614, άρπαξε το τίμιο Ξύλο και το μετέφερε στην Περσία. Δεκατέσσερα χρόνια αργότερα ο αυτοκράτορας Ηράκλειτος (610- 641) νίκησε τους Πέρσες και πήρε πάλι το Σταυρό. Στις 14 Σεπτεμβρίου του 628 τον έφερε στο ναό της Αναστάσεως των Ιεροσολύμων, όπου τον ύψωσε ο πατριάρχης άγιος Ζαχαρίας (609- 631). Από τότε επικράτησε σε Ανατολή και Δύση η εορτή της Υψώσεως του τιμίου Σταυρού ως λαμπρή πανήγυρη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

15 Σεπτεμβρίου	Δευτέρα	7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Νικήτα μάρτυρος, Φιλοθέης οσίας, Συμεών Θεσσαλονίκης, Βησσαρίωνος οσίου.
16 Σεπτεμβρίου	Τρίτη	7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Ευφημίας μεγαλομάρτυρος.
17 Σεπτεμβρίου	Τετάρτη	7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αγίας Σοφίας και των θηγατέρων αυτής Πίστεως, Ελπίδος και Αγάπης.
20 Σεπτεμβρίου	Σάββατο	7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αγίου μεγαλομάρτυρος Ευσταθίου.